

[Henry Christensen.]

enkelte ændringer i formuleringen, og der er også et par enkelte punkter, hvor regeringen har foreslået ændringer på et område, hvor vi ikke har foreslået noget, men alt sammen ligger det inden for en ramme, som efter min bedste opfattelse må kunne danne grundlag for fornuftig forhandling med os i det kommende udvalg. Jeg finder derfor ikke, det tjener noget sagligt formål her ved første behandling at forsøge at gå ind i en detaljeret drøftelse af alle disse spørgsmål. Dem kan vi bedre gå i gang med, når vi kommer til udvalgsarbejdet.

Jeg skal i denne forbindelse blot knytte den kommentar til drøftelsen af funktionærproblemet, at vi havde naturligvis haft et bedre grundlag for en drøftelse i dag, hvis den besvarelse, den højtærede minister i dag gav, var blevet givet os for nogle måneder siden. Jeg tror derfor også, det tjener denne sags behandling bedst, om vi udsætter en nærmere drøftelse heraf, til vi har haft lejlighed til noget nøjere at studere, hvad det var, den højtærede minister sagde. Ministerens redegørelse egner sig måske i det hele taget bedst til en drøftelse i det kommende udvalg.

Forskellen mellem de to lovforslag viser sig først og fremmest deri, at regeringsforslaget alene drejer sig om den ene halvdel, nemlig de sociale beskyttelsesforanstaltninger, mens der intet som helst er at finde i regeringsforslaget om en modernisering af reglerne vedrørende organisationsforhold og forhandlingsret. Jeg er godt klar over socialdemokratiets standpunkt; det kender vi jo fra tidligere lejligheder: man ønsker at konservere tilstandene på dette område, som de har været i lang tid. Det er konservatisme i ordets egentlige forstand. Men det skuffer mig, at vi nu bliver stillet over for et regeringsforslag uden noget som helst fremskridt på dette område, som også det radikale venstre lægger navn til.

Det radikale venstre har altså givet tilslutning til, at alt her skal forblive, som det er, og det kan vist ikke betegnes som andet end en svigten af de løfter, som fremtrædende talsmænd for det radikale venstre ved tidligere lejligheder har givet.

Jeg beder om tilladelse til at citere fra tidsskriftet Fællesrådet, som FTF udgiver, for november 1960, hvor det radikale ven-

stre har udtalt sig om disse ting. Det var forud for valget i efteråret 1960, at FTF spurgte en repræsentant for det radikale venstre, den nuværende højtærede handelsminister, om hans parti i folketinget ville fremsætte eller støtte et ændringsforslag til funktionærloven til sikring af funktionærernes organisations- og forhandlingsret; jeg citerer — med formandens tilladelse — hvad den højtærede handelsminister svarede:

„Vedrørende funktionærernes forhandlingsret er det radikale venstre enig med FTF i, at en klarhed må skabes.“

Og senere sagde den højtærede minister:

„Jeg forstår derfor udmærket FTFs ønske om en ændring af funktionærloven og forstår også udmærket den formulering, man har givet sit forslag til ændring. Om netop den formulering er den absolut rigtige, tør jeg i dag ikke afgøre. Jeg tør derimod love, at det radikale venstre vil være indstillet på at medvirke til en tilvejebringelse af effektiv forhandlingsret.“

Hvad er der blevet tilbage af dette store løfte i samarbejdet med socialdemokratiet? Præcis nul og niks. Jeg siger det ikke for at håne det radikale venstre. Jeg siger det i oprigtig skuffelse, fordi vi måtte have grund til at forvente, at vi havde fået hjælp fra det radikale venstre til en modernisering af lovgivningen på dette område. Men hvor er den hjælp blevet af? Man har bøjet sig for den højtærede arbejdsminister, den tidligere HK-formand. Det skulle forblive, som det var. Intet skulle ændres her mere. Samarbejdets pris skulle betales én gang til.

Jeg vil opfordre det radikale venstre til at prøve at tænke sig om én gang til, til at prøve at frigøre sig lidt, til at prøve at leve op til det, man gav tilsagn om ved den lejlighed, og prøve at se på, hvad det er for ting, vi har foreslået.

Det drejer sig om § 10, stk. 2. Vi har formuleret et forslag, og denne formulering — jeg sagde det ved første behandling af det tilsvarende lovforslag og vil gerne gentage det her — er kommet til veje efter nøje overvejelse, men er naturligvis ikke noget som helst ultimatum. Vi kan tale om tingene. Vi kan godt prøve at finde andre formuleringer, men der ligger nøje betragtninger bag ved vor. Man har op-